

Mizerné počasí

V novinách o tom vyšlo několik řádků:

K tragické bilanci posledního víkendu přispěla i havárie na mladoboleslavské rychlostní silnici. Automobil obsazený čtyřmi mladíky vracejícími se z lyžařského zájezdu z dosud nezjištěných příčin opustil silnici, narazil do svodidel a převrátil se na bok. Tři pasažéři utrpěli středně těžká zranění, čtvrtý, který vůz řídil, při převozu do nemocnice zemřel.

Vladimír: Víte, my jsme takhle jezdili na hory často. Bylo to mnohem jednodušší a hlavně lacinější, nežli si hledat nějaké ubytování. Prostě jsme se ráno naprali do auta a v devět, nejspíše v deset dopoledne už jsme byli na svahu. Stačilo nazout přesáčky, přicvaknout prkna a mohli jsme hoblovat kopec až do setmění. Člověk toho najezdil víc, jak za celý víkend a zaplatil jen permanentky a podíl projetého benzinu. Nechodili jsme ani na obědy, aby se neztrácel čas, stačil nám čaj a párek, co se prodával v boudě u vleku. Teprve večer, když jsme se vrátili zpátky do Prahy a zavezli auto do garáže, sedávali jsme ve Smíchovské restauraci, hodnotili zájezd a dávali si do nosu.

Olda byl z nás lyžařsky nejslabší, ale byl to takový buldok, co se do toho zakousl a rychle se zlepšoval. Pamatuju, když jsme spolu byli na horách poprvé, neměl ani pořádné vybavení, jezdil v džínách a než se dostal z Lysé hory dolů, spadl tolikrát, že měl mokré i peníze v peněžence. Myslel jsem, že ho to odradí, ale ne, příští týden už nás obtelefonoval, kdy vyrazíme zase. Pak si pořídil auto a zájezdy organizoval sám. Já se jen vezl, nemusel jsem se o nic starat, což bylo fajn. Až do té doby, kdy mě tahali z převrácené fabie jako postřeleného dělostřelce z tanku.

Roman: Byl to hrozný den. Vlastně od rána. Byla mlha, pršelo, na přečpaný silnici bylo mizerné vidět. A do tý depresivní atmosféry vyprávěl Láďa o tom, že na horách určitě panuje inverze, takže vyje-

deme nad vrstvou mraků do nádherného sluníčka. Čeká nás třípytívej den, alpskej prašan a krásný holky, co na sjezdovce nutně potřebují džentlmenkou pomoc.

No, vypadalo to trochu jinak. Lilo i v Rokytnici, sněh byl mokřejší a těžkej, navíc foukal ostřej studený vítr. Každý normální tvor seděl v tý siberii pěkně u kamen, jen čtyři pitomci z Prahy si přijeli hrát na Hanče a Vrbatu. Pravda, na šlepru nebyly žádné fronty, ale to byla tak jediná výhoda. Člověk vyjel nahoru zmrzlej jako rampouch, sjezdem se trochu zahřál, jenže to se tak akorát zpotil, aby mu pak na kotvě byla o to větší zima. Kolem poledne už jsem toho měl plný zuby, přemlouval jsem kluky, ať to zabalíme, jenže do nich vjela nějaká pitomá soutěživost. Chtěli absolvovat rekordní počet jízd, když je kopec tak prázdný, nebyla s nima rozumná řeč. Tak jsme se tam trápili až do chvíle, kdy uličku vedoucí k nástupišti vleku uzavřely dvě zkřížené lyže a výtah přestal klapat. Promočený a utahaný jsme se svlíkali na parkovišti jako nějaký potrhlý nudisti, navlékli jsme na sebe studený, ale suchý hadry a mazali domů. Teprve po čtvrt hodině, když auto začalo pořádně topit, mě přestaly drkotat zuby.

Jiří: Olda neřídil špatně. Neměl toho sice moc najeto, ale vyhnulo se mu takové to závodnické období, kdy si začátečník myslí, že je mistr volantu a zkouší napodobovat piloty z formule jedna. Nikdy jsem se s ním nebál. Tedy až na ten nešťastný den. Víte, všichni jsme toho měli plné zuby, jenže my mohli klidně podřimovat, ale Olda musel řídit. Poprvé jsem si všiml, že bojuje se spánkem, kousek od Jičína. To totiž začal na rovné, přehledné silnici z ničeho nic brzdit. Jen na moment, pak zase ujížděl dál. Nejdřív jsem nevěděl, co se vlastně děje. Když to po čtvrt hodině opakoval, pochopil jsem, že na okamžik usnul, a jakmile se probudil, polekal se a dupl na brzdu.

Navrhl jsem, že zastavíme někde u motorestu, Olda si dá kafe a bude mu líp. Jenže on to odmítl, tvrdil, že je mu

dobře. Taky už asi chtěl mít všechno za sebou a poručit si pořádný pivo v naší hospodě.

Tak jsem na něj aspoň mluvil, nutil ho odpovídat, vypadalo to, že reaguje docela dobře.

K nehodě došlo kousek před Prahou, v místě vcelku bezpečném, a rovném. Asi je to tak, že když se člověk vrací do míst, která dobře zná, tak ztrácí pozornost. Podobně jako kůň, co zdaleka vidí vrata své stáje.

Mikrospánek, říkají odborníci. Pár vteřin stačilo na to, aby auták vybočil z dráhy a najel do svodidel. Skřípot, rána jako z děla, potom hrozné ticho. Jen rádio v palubní desce vyhrávalo pitomý šlágr, jakoby se vůbec nic nestalo. Byl jsem zapasovaný mezi sedadly, nemohl jsem se ani hnout a zděšen jsem poslouchal nařikání kamarádů. Byla to zatím nejhorší chvíle mého života. Pak přijely sanitky, po nich hasiči, chlapi v červených uniformách nás jednoho po druhém tahali ven. Teprve v nemocnici jsem se dozvěděl, že Olda už nežije. Rozmačkal si hrudník o volant a umřel dřív, než ho stačili dopravit na operační sál.

Mizerné počasí vydrželo až doprostřed týdne, pak se vyjasnilo a nad střední Evropou se ustálila tlaková výše. Sobota stejně jako neděle byla slunečná a chladná, vlekáři a hoteliéři na horách si potěšeně mnuli ruce. Večer byly silnice přeplněné, návrat do města se protáhl, ale kromě několika lehčích bouraček se nic vážného nestalo.

Po dlouhé době, stálo v novinách, **nezaznamenala dopravní služba během víkendu žádnou smrtelnou havárii. Doufejme, že se tato výjimečná situace bude opakovat častěji.**

**Antonín JIROTKA
Foto Václav ŠEBEK**